

Arrest

nr. 261 394 van 30 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u staatsburger van Gambia en behoort u tot de Wolof bevolkingsgroep. Uw ouders scheidden toen u twee jaar oud was. U bleef bij uw moeder die hertrouwde met de streng religieuze Mam A.S.. Uw stiefvader maakte u regelmatig negatieve opmerkingen omdat u voetbal speelde en het liefst broeken droeg. Ook wanneer u bij de voetbalploeg Citygirls in Banjul speelde en voetbaltraining gaf aan kinderen, kreeg u van hem te horen dat u zich niet als een man moest kleden en gedragen. In uw achtste graad, u was toen ongeveer achttien, voelde u zich aangetrokken tot meisjes.

U werd verliefd op uw vriendin A. Se., maar vertelde haar niets over uw gevoelens. In 2004 vertelde S. J., één van de meisjes van de Senegalese voetb ploeg tegen welke uw ploeg speelde, dat ze gevoelens voor u had. U ging in op haar voorstel om samen een relatie te beginnen. U ging in op haar voorstel en liet haar regelmatig bij uw familie logeren wanneer ze in Gambia was. In 2005 volgde u gedurende drie maanden een politieopleiding. De Gambia Police Force betaalde uw voetbaltransfer naar hun ploeg. Eind 2005 werd u door uw stiefvader ingelicht dat hij zijn vriend, D. M.S., een Sierraleonse staatsburger en voetballer, voor u als echtgenoot had uitgekozen. U sribbelde tegen door te stellen dat D. nooit uw vriendje was geweest en u niet met hem wilde huwen. Na dreigementen van uw stiefvader u uit huis te zetten huwde u op 11 januari 2006 met D. M.S., die zich tot de islam bekeerde en de naam M. S. aannam. In 2008 vertrok uw echtgenoot naar Groot-Brittannië. Na de bevalling van uw dochters F. en S., hield u uw echtgenoot op afstand omdat u niet van seks hield. U adopteerde samen met uw man wel nog Y. en A., twee meisjes uit een weeshuis dat u had opgericht. In 2006 maakte u via uw vriend en buurman Pa Su. en diens echtgenote K., kennis met S. H., een Nederlandse vrouw die via een hulporganisatie goederen doneerde aan uw weeshuis. Wanneer S. in 2007 opnieuw naar Gambia kwam vertelde ze u dat ze in Nederland met een vrouw gehuwd was geweest en ze gay was. U vertelde haar over uw leven en over uw echtgenoot waarna S. u voorstelde om samen een relatie te beginnen. U en Pa Su. maakten S. duidelijk dat in Gambia geen homoseksuele relaties toegestaan waren en dat ze haar seksuele oriëntatie er niet openlijk mocht tonen. Tussen 2016 en 2018 kreeg u alsnog een relatie samen en moest u S., telkens jullie uitgingen, haar duidelijk maken dat ze niets mocht laten merken. Uiteindelijk raakten jullie slaags op hotel omdat S. openlijk haar homoseksualiteit met u wilde beleven. Na haar terugkeer naar Nederland bleven jullie telefonische contacten onderhouden en stuurde u haar wat naaktfoto's van u zelf. Eind 2017 onderschepte uw echtgenoot jullie correspondentie op uw telefoon. Hij confronteerde u met de inhoud en ging naar uw familie om te melden dat hij van u ging scheiden omdat u lesbisch was. U besloot een reis naar Zweden te maken om uw nicht H. T., zelf een lesbische, te bezoeken. U reisde naar Dakar (Senegal) om een Schengenvizum te regelen. In januari 2019 werd u thuis het slachtoffer van een overval. De dader eiste geld en probeerde u te verkrachten. Tijdens een gevecht waarbij u uw aanrander van u afduwde haalde hij naar u uit met een mes en verwondde u aan uw benen. Uiteindelijk liep hij weg en werd u door uw buurvrouw naar het ziekenhuis gebracht. U werd er verzorgd aan uw verwonding en diende een klacht in bij de politie. Om te bekomen van alle gebeurtenissen besloot u uw nicht H. T. in Zweden te gaan opzoeken. Op 13 mei 2019 nam u vanuit Gambia een vlucht naar Zweden waar u op 14 juni 2019 aankwam. Tijdens uw verblijf bij uw nicht, H., raakte u op 13 juni 2019 slaags met haar vriendin, de Gambiaanse M./D. B., die jaloers op u was en compromitterende beelden van u, genomen in een gayclub, naar uw familie stuurde. U werd met verwondingen opgenomen in een ziekenhuis. Nadat u het ziekenhuis mocht verlaten kon u niet bij uw nicht terecht. Haar buurman S., gaf u onderdak. Twee maanden later liet S. u kennis maken met A., een Gambiaanse man die in Duitsland woont. U nam samen met A. een trein naar Duitsland. Eens in Duitsland vertelde u A. dat u nergens terecht kon. Uit een gesprek met S. vernam u immers dat ze u niet in Nederland wilde ontvangen. U logeerde bij A. en diens gezin alvorens u naar België reisde, waar u op 6 november 2019 heeft u een asielaanvraag ingediend. Door het beeldmateriaal dat M./D. naar uw familie stuurde raakte iedereen op de hoogte van uw seksuele oriëntatie. U durft hierom niet meer naar Gambia terug te keren omdat homoseksualiteit er noch door uw familie, noch door de maatschappij wordt aanvaard. Bovendien vreest u omwille van uw seksuele oriëntatie te opgepakt en opgesloten. Tot slot vreest u dat uw dochters in Gambia volgens de traditie worden besneden, tegen uw zin en tegen de zin van hun vader, uw ex-echtgenoot D. M./M. S.. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Gambiaans paspoort (d.d. 037017, geldig tot 03/07/2022); uw identiteitskaart (d.d. 29/01/2019, geldig tot 29/01/2024); uw rijbewijs (d.d. 01/02/2019, geldig tot 31/12/2019); bewijs belastingdienst (d.d. 04/02/2019); uittreksel uit het geboorteregister met uw naam (d.d. 10/04/2015); uw politiebadege; een goedkeuring van uw verlofaanvraag bij uw werkgever (d.d. 04/04/2019); een attest van uw verklaringen bij de "Commissioner for Oaths & (onleesbaar) waarin u verwijst naar uw verkrachtingszaak (d.d. 08/05/2019); een attest m.b.t. het onderzoek van verkrachting door de cel van de politie "gender and child protection unit" (d.d. 06/05/2019); een verslag van een medisch onderzoek naar opgelopen verwondingen na verkrachting (d.d. 10/01/2019); gegevens van uw vliegreis; screenshots van uw WhatsApp gesprekken met uw familie/kennissen; een bundel kleurenprints waarop u te zien bent bij uw opname in een ziekenhuis; een kleurenprint met afbeelding van uw dochter Sarah opgenomen in een ziekenhuis; een mail van uw raadsvrouw d.d. 07/07/2020 met bijkomende neergelegde stukken betreffende: een attest met aanpassing van uw naam (d.d. 03/09/2018); een attest van uw inkomen 2018-2019 (d.d. 03/04/2019); een bundel met fotoprints van u in Gambia in gezelschap van uw familie, vrienden en collega's; een bewijs van afgesloten reisverzekering; drie attesten van het Rode Kruis Vlaanderen (d.d. 03/03/2020, 18/03/20 en 15/04/2020) met de toelating om op medisch onderzoek te kunnen gaan en om psychologische bijstand te genieten; de uitslag van een klinisch

laboratoriumonderzoek (d.d. 03/03/2020); een attest van uw afspraak in het UZ Gent Centrum voor Seksuologie en Gender (d.d.18/03/2020); een medisch attest van dr. Roelens, afdelingshoofd van Verloskunde-Vrouwenkliniek waarin wordt gemeld dat u geen vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan (d.d. 05/02/2020); een attest m.b.t. het gevolg dat aan uw klacht verleend werd (PV na PV van de politie van Menen d.d. 27/2/2020) en het proces-verbaal van verhoor (d.d. 27/02/2020); een mail van uw raadsvrouw met opmerkingen van de notities van uw persoonlijk onderhoud van 2 juli 2020 (d.d. 16/07/2020); een screenshot van afbeeldingen van S. H. toegevoegd aan een mail van uw raadsvrouw met opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud van 11 augustus 2020 (d.d. 02/09/2020); een mail van uw raadsvrouw met een attest van uw psychotherapeut (d.d. 13/10/2020).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen, opgenomen in de vragenlijst van het CGVS, op 10 januari 2020, blijkt u te hebben gevraagd om gehoord te worden door een vrouwelijke medewerker (zie vragenlijst CGVS, d.d. 10/01/2020, vraag 6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u telkens gehoord door een vrouwelijke Protection Officer. U verklaarde verder tijdens uw persoonlijk onderhoud op 2 juli 2020 last te hebben van astma en met gehoorproblemen te kampen aan uw rechteroor (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/07/2020 –verder “notities CGVS I”, p.3). Er werd u dan ook opgemerkt dat indien u nood zou hebben aan een pauze of wanneer iets niet duidelijk zou zijn u dit meteen kon melden (notities CGVS I, p.3 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 11/08/2020 –verder “notities CGVS II”, p.2). U gaf telkens aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op 2 juli 2020 en op 11 augustus 2020 te kennen in staat te zijn om een gesprek te voeren en in goede gezondheid te verkeren (notities CGVS I, p.3 en CGVS II, p.3). U maakte verder doorheen uw persoonlijke onderhouds geen melding over specifieke problemen en gaf op het einde van zowel het eerste onderhoud als op het tweede onderhoud aan, te menen alle vragen goed te hebben verstaan (notities CGVS I, p.33 en notities CGVS II, p.37). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade ’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u de Gambiaanse nationaliteit bezit en dat u vooreerst vervolging vreest wegens uw seksuele oriëntatie (notities CGVS I p.7). Behalve uw vrees voor vervolging omwille van uw seksuele oriëntatie geeft u ook aan te vrezen dat uw dochters zullen worden besneden en vreest u (opnieuw) het slachtoffer te kunnen worden van een verkrachting.

In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS echter er niet van overtuigd dat u homoseksueel (lesbische) bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten.

Vooreerst dienen er vraagtekens te worden gezet bij de door u geschetste persoonlijke (leef)situatie in Gambia. Zo valt het op dat u meermaals wil laten uitschijnen dat u als **kindbruid** onder dwang een huwelijk heeft moeten aangaan. U verklaarde immers bij de DVZ tijdens een gesprek in het kader van een Dublin procedure op 11 december 2019 dat u op **zestienjarige** leeftijd bent uitgehuwelijkt geweest en tijdens uw huwelijk meermaals u met geweld werd verkracht omdat u geen seksuele betrekkingen met uw echtgenoot wilde hebben (zie DUBLIN - bijkomende vragen d.d. 11/12/2019). Ook wanneer u in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een incident in februari 2020 in België bij de politie van Menen verklaringen aflegt stelt u er: “Ik was een kindbruid. Ik ben uitgehuwelijkt op mijn **14e**, ik ben zwaar misbruikt geweest in dat huwelijk” (zie proces-verbaal van verhoor d.d. 27/02/2020). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat u **vierentwintig** jaar oud was wanneer u in 2006 een

traditioneel/religieus huwelijk aanging met D. M.S. (notities CGVS I, p.10,11). Ook dat u uw echtgenoot afschildert als **oudere** rijke man, is opmerkelijk (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/01/2020, vraag 5). In uw verklaringen ten overstaan de DVZ op 6 november 2019 geeft u immers op dat D. M.S. op het moment van het gesprek veertig jaar is, wat maakt dat u beiden slechts drie jaar in leeftijd scheelt. Zonder het feit dat er voor u mogelijks een gearrangeerd traditioneel huwelijk werd geregeld verder in vraag te stellen, mag echter van u worden verwacht dat u eerlijk bent in uw uiteenzetting over uw leven in Gambia. Het opgeven van leeftijdsverschil van quasi tien jaar wanneer u vertelt over het moment van uw huwelijk, is immers niet serieus.

Ook wat betreft uw huwelijkse leven en de relatie tot uw echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ als op het CGVS zodanig uiteenlopen dat deze in hun geheel niet meer overtuigen. Dit is nochtans van primordiaal belang om een onderzoek te kunnen voeren naar uw leefomstandigheden voor uw komt naar Europa/België.

Zo is het opvallend dat u bij de **DVZ** uw (seksuele) relatie met uw echtgenoot, met wie u stelde op **11 januari 2011** religieus te zijn gehuwd (zie verklaringen DVZ d.d. 06/11/2019, vraag 15a), als **gewelddadig** omschreef. Behalve dat u melding maakte tijdens uw huwelijk meermaals door hem te zijn verkracht (zie DUBLIN – bijkomende verklaringen afgelegd bij de DVZ d.d. 11/12/2019), verklaarde u zelfs onomwonden te hebben gedacht dat uw **echtgenoot achter uw verkrachting** door een onbekende gemaskerde man op 10 januari 2019 zat (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/01/2020, vraag 5). Op het **CGVS ontkende** u echter deze stelling als volgt: "Neen neen dat kan niet, men vroeg me denkt u dat uw echtgenoot hier achter is, ik zei neen dat kan niet, ik weet niet hoe hij zoiets zou gedaan hebben, hij was niet eens in Gambia en hij is de vader van onze kinderen, dat kan niet dat hij er achter zit." (notities CGVS II, p.30). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is echter niet afdoende om de tegenstrijdigheid te herstellen. Tijdens uw verklaringen bij de **federale politie**, sprak u overigens ook van "**zwaar misbruik in uw huwelijk**" (zie proces verbaal politiezone Grensleie d.d. 27/02/2020). Treffend is dan vast te stellen dat u op het **CGVS** uw echtgenoot omschrijft als: "**a lovely guy**", "**hij is echt een goede man**" (notities CGVS I, p. 34) en "**Ik had een zeer lieve man**" (notities CGVS II, p.11). Dat u langs de ene kant uw leven met uw partner omschrijft als een leven vol geweld en zwaar misbruik en langs de andere kant aangeeft een zeer lieve man te hebben gehad, is hallucinant. Waarom u zich bij de politie als kindbruid die op haar veertiende was uitgehuwelijkt omschrijft is overigens een raadsel. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt immers helemaal niet dat u op uw veertiende als kindbruid in het huwelijk diende te treden. In tegendeel, verklaarde u dat in 2006 een traditionele huwelijksceremonie, bij uw ouders thuis en in de moskee, werd gehouden, wanneer u vierentwintig was (notities CGVS I, p.10). Het lijkt er dan ook sterk op dat u bij uw uitleg over uw huwelijk steeds een andere draai geeft aan uw verklaringen naar gelang het u beter zou kunnen uitkomen. Daar de door u opgegeven data van uw huwelijk ook danig uiteenliepen, gaande van 11 januari 2011, dus op **negenentwintig** jarige leeftijd bij de DVZ, en 2006 op het CGVS, werd u met deze inconsistenties geconfronteerd. U stelde hierop enkel: "Neen... ah, dat is toen hij me een groot feest gaf, mijn dochter was er toen al, ik heb daar in dat pakje ook foto's van" (notities CGVS I, p.12). Uw uitleg waarom u deze verschillende data opgaf als datum van uw huwelijk is echter niet overtuigend te noemen. Uw bewering, als zou uw echtgenoot jullie trouwfeest hebben uitgesteld tot 2011 omdat hij zijn (eerder) huwelijk in Groot-Brittannië met een zekere Sandra voor uw ouders had achtergehouden, geen steek (notities CGVS I, p.12). Uit uw verdere verklaringen blijkt immers dat uw echtgenoot pas in 2008 naar Groot-Brittannië trok, dus twee jaar na jullie beweerde huwelijk in 2006 (notities CGVS I, p.12,13). Uw uitleg over de uiteenlopende huwelijksdata kan dan ook niet worden weerhouden. Hoe dan ook, van uw (religieuze) huwelijk legde u geen enkel begin van bewijs neer. Nochtans verklaarde u bij de DVZ dat er documenten van bestaan (zie verklaringen DVZ d.d. 06/11/2019, vraag 14 a). In tegenstelling tot uw bewering aldaar niet aan dergelijke documenten te kunnen komen omdat deze bij uw man liggen en u een slechte relatie met hem zou hebben, blijkt uit uw verklaringen op het CGVS op 11 augustus 2020 duidelijk dat u zeker tot de dag van dat persoonlijk onderhoud met hem contacten onderhield (notities CGVS II, p.5). U toont bij gevolg helemaal niet aan waarom het voor u onmogelijk zou zijn geweest om uw huwelijksdocument over te maken aan het CGVS ten einde uitsluitel te geven over de correcte huwelijksdatum. Overigens kan nog volledigheidshalve worden vastgesteld dat de fotoprints waarnaar u verwees in uw persoonlijk onderhoud op 2 juli 2020 (notities CGVS I, p.12) die u per mail d.d. 07/07/2020 overmaakte en waarbij u noteerde dat het om uw huwelijksfeest van 11 januari 2011 zou gaan (zie document 18 groene map), helemaal niet dateren van 2011, maar van 11 januari 2013, een datum te zien op de foto's zelf. Behalve dat dergelijke documenten geen uitsluitel geven over de inhoud van de voorgestelde afbeelding, kunnen deze neergelegde fotoprints hier niet dienen als ondersteuning voor uw verklaringen aangaande uw huwelijk.

Wat er ook van zij, uw bewering jarenlang in een opgedrongen huwelijk vastgezet te hebben en eigenlijk niets met uw partner D. M./Mohammed S. te hebben willen weten, staat haaks op de door u neergelegde kopieën van uw gesprekken via WhatsApp, waaruit blijkt dat u D. M./Mohammed S., van wie u beweert intussen gescheiden te zijn (notities CGVS I, p.14) in uw contactgegevens heeft geregistreerd als "Handsomemarcel" (zie afbeelding document 13 in groene map), een benaming die geenszins aandoet als wiens aanwezigheid u zou afstoten (notities CGVS I, p.31,32 en CGVS II, p.16). Bovendien is het uitermate bijzonder te noemen dat u op 13 maart 2020 op uw publieke –intussen niet meer publieke- facebookaccount een (oude) foto post van u en uw gezin, uw partner inclusief. Het is immers moeilijk te vatten dat u die beweert jarenlang in een slechtlopend huwelijk te hebben moeten leven en haar relatie als een gevecht had moeten ervaren (notities CGVS I, p.31), de behoefte zou voelen om de persoon waarvan ze beweert dat ze tegen haar zin met hem een koppel vormde op haar facebook te zetten waarop uw familie/vrienden hun felicitaties uiten over uw gezin. Uit geen enkele van de door u neergelegde afbeeldingen waarop u samen met uw partner staat blijkt u overigens een eerder neutrale pose aan te nemen. In tegendeel blijkt uit de 11 fotoprints waarop u met uw partner te zien bent dat u gewillig en al lachend poseert voor de foto's (zie bundel fotoprints onder nummer 18 in groene map). Opvallend is overigens dat uw ex-echtgenoot zelfs na zijn scheiding van u een woonst huurde voor u en uw kinderen, apart van uw ouders (notities CGVS I, p.29). Gepolst waarom het voor u niet mogelijk zou zijn geweest om eerder dan 2017 van uw echtgenoot te scheiden, gaf u aan: "Ja maar hij hield van me en ja nu is alles over en uit" (notities CGVS II, p.24). Daar u enkel voorhield waarom uw echtgenoot met u samen wilde zijn werd de vraag nogmaals gesteld. U repliceerde dat u in 2017 was gescheiden (notities CGVS II, p.24). U werd dan ook gevraagd om uit te leggen waarom het voor u niet mogelijk zou zijn geweest om in de elf jaar dat u met uw man gehuwd was van hem te scheiden. U gaf enkel aan dat hij voornamelijk in Groot-Brittannië leefde en niet in Gambia. Uiteindelijk verklaarde u de vraag niet te verstaan, wat opmerkelijk is gelet op uw voorgehouden zwaar huiselijk geweld. U verklaarde hierop enkel: "Hij kwam naar Gambia, maar ja mijn familie, die wilden niet dat we scheidden, maar het was een geregeld huwelijk, ik hield nooit van hem. Weet u dat ik zelfs deed alsof ik ongesteld was om er geen seks mee te hebben wanneer hij zo in Gambia was". Uw loutere opmerking dat u zelf nooit had gezien dat vrouwen van mannen scheidden, is geen uitleg waarom u geen stappen had kunnen proberen zetten om uit een gewelddadige relatie te stappen. Uit algemene informatie, toegevoegd in uw administratieve dossier blijkt dat de politie in Gambia, waarvan u zelf tussen 2006 en uw vertrek in 2019 zelf deel uitmaakte, een aparte dienst heeft die zich bezighoudt met huiselijk geweld (notities CGVS II, p.25). Daar u ook een document van de politie neerlegt met een hoofding van "gender & child protection", wijst er op dat u toegang had tot ten minste één dienst die u kon aanspreken (zie document 9 in de groene map). Het geheel van inconsistenties en merkwaardigheden in acht nemend maakt dat uw hele uitleg over uw relatie niet overtuigt.

Wat er ook van zij, naast uw uiteenlopende verklaringen aangaande uw huwelijk/relatie, is het zeer opvallend dat zelfs uw verklaringen over uw kinderen niet eensluidend zijn. Zo gaf u bij de DVZ aan dat u één biologische dochter, S. A.S., heeft en twee geadopteerde kinderen, E. S. en Y. S. (zie verklaringen DVZ d.d. 06/11/2019, vraag 16). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u behalve Sarah nog een dochter F. N.Sk. zou hebben (notities CGVS I, p.4,5). Bijzonder is overigens vast te stellen dat u F. N.Sk., even verder bij een vraag naar uw kinderen met D. M./M. S., als F. N.S. benoemt (notities CGVS I, p.14). Uit uw verklaringen blijkt immers dat Sk./Sc. de familienaam van uw stiefvader en uw halfbroers- en zussen is (notities CGVS I, p. 7,9). Hoe dan ook, gevraagd waarom u F. N.Sk./S. bij de DVZ niet had opgegeven als dochter maar als uw halfzus, stelde u enkel: "Neen ik gaf haar niet op of zo, toen ik F. kreeg, ik was jong, in onze traditie, ik en mijn familie waren het niet eens met elkaar, ik speelde voetbal en studeerde, mijn huwelijk was gearrangeerd, ik ben nooit met mijn echtgenoot uit geweest, het was zoals bij mijn ouders, mijn ouders scheidden van mekaar toen ik 2 jaar oud was, hun huwelijk was ook gearrangeerd", hiermee helemaal geen uitleg verschaffend waarom u bij een eerste vraag naar de namen van uw kinderen uw dochter F. niet zou opgeven als dochter (notities CGVS I, p.5). Van uw kinderen legde u overigens geen enkel document neer, waarop hun identiteitsgegevens zouden staan. De door u neergelegde fotoprints van u in het gezelschap van verschillende kinderen, waarvan u aangeeft dat het om uw dochters F. en Sarah gaat (notities CGVS I, p.4,5), geven verder geen uitsluitsel dat het om uw eigen kinderen zou gaan.

Verder kan ook uw hele uitleg over uw relatie tot uw stiefvader niet weerhouden worden. Uw verklaringen hierover komen immers op de helling te staan door talrijke ongerijmdheden in uw uitleg. Hoewel u laat uitschijnen dat u zich niet aanvaard voelde door uw stiefvader en dat u zich beknot voelde in uw vrijheid door zijn houding en verwachtingen –u stelde meermaals dat hij niet akkoord ging met uw kledingkeuze –u stelde dat hij behalve bedekkende moslimkledij niets anders duldde- en uw levensstijl als voetbal spelend meisje (notities CGVS I, 5,6,35 en CGVS II, p.6,7,11,16), uw vriendinnen uit de

voetbal niet kon uitnodigen (notities CGVS I, p. 35), blijkt uit uw uiteenzetting wel dat u uw secundair onderwijs heeft kunnen doorlopen, in het kader van de voetbal meermaals reizen naar het buitenland (Senegal) kon ondernemen, uw vriendin S. kwam logeren, u als voetbaltrainer voor kinderen fungeerde en een opleiding bij de politie heeft doorlopen om er vervolgens aan de slag te gaan (notities CGVS I, p.9,10 en CGVS II, p.8). Gevraagd of uw ouders –gelet uw omschrijving van uw stiefvader als conservatieve en religieuze man (notities CGVS II, p.8)- het eens waren met uw opleiding tot en werk bij de politie, stelde u: “Neen daar hadden ze geen problemen mee, het was toch voor mezelf niet voor hen!” (notities CGVS I, p.9,10 en CGVS II, p.20). Uit de door u neergelegde fotoprints en gevonden afbeeldingen, allen waarop u staat afgebeeld in Gambia (zie bundel onder nummer 18 in de groene map en screenshots genomen van uw publieke facebookaccounts “Y.J.” en “princess S. S.” in de blauwe map) blijkt overigens dat u zeker niet gedwongen was tot het dragen van moslimkledij zoals u dat insinueerde (notities CGVS I, p. 5). Dat uw stiefvader u niet zou hebben geaccepteerd staat overigens haaks op de vaststelling dat u behalve de laatste twee jaar voor uw vertrek uit uw land in 2019, steeds bij uw ouders (moeder en stiefvader) beweert te hebben ingewoond, zelfs wanneer u al jarenlang carrière maakte bij de politie en gehuwd was (notities CGVS I, p.28,29). De bundel met fotoprints van u in Gambia in gezelschap van uw familie, vrienden en collega’s wijst overigens op uw rijk gevulde sociaal leven in uw land.

Uw algehele uitleg over uw leefsituatie in Gambia is in het licht van bovenstaande vaststellingen helemaal niet doorleefd te noemen en doet vermoeden dat u feiten heeft verzonnen om u zelf een bepaald profiel aan te meten. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee volledig in het gedrang.

Verder is het CGVS, afgaande op uw verklaringen, echter niet overtuigd van uw seksuele oriëntatie. U legt immers enkel oppervlakkige, stereotiepe, inconsistente en ontwijkende verklaringen af over uw belevingen en ervaringen bij de bewustwording/ontdekking van uw lesbische geaardheid.

Voor wat betreft uw seksuele oriëntatie, werd u gevraagd hoe u zichzelf zou identificeren als het over uw seksualiteit gaat (notities CGVS I, p.33). Daar u in eerste instantie niet op de vraag reageerde, werd u gevraagd of u zich eerder lesbisch, biseksueel, of misschien als aseksueel beschouwt –gelet u stelling niet van seks te houden (notities CGVS I, p.31). U stelde daarop: “Neen neen ik ben lesbisch, ik val op vrouwen” (notities CGVS I, p.10,31,32).

Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw moeder en stiefvader uw seksuele oriëntatie zouden hebben ontdekt niet eensluidend zijn. Van een persoon die stelt haar land te hebben verlaten omwille van haar seksuele oriëntatie, daar deze er niet werd aanvaard, kan nochtans worden verwacht dat deze een zo coherent mogelijke schets geeft van haar leefwereld voor haar komst naar Europa/ België. Wat u betreft verklaarde u meermaals dat uw ouders, zijnde uw moeder en stiefvader, niet wisten dat u lesbisch was (notities CGVS I, p.5). Ook even verder vertelde u dat uw familie niets wist over uw seksuele oriëntatie (notities CGVS I, p.6). Vervolgens herhaalde u nogmaals dat toen u in 2019 Gambia verliet uw moeder en stiefvader niet wisten wie u was (notities CGVS I, p.8). Deze beweringen staan echter haaks op uw verklaringen dat uw echtgenoot D. M./M. S. uw ouders reeds in 2017 vertelde dat hij had ontdekt dat u lesbische was –een feit dat u overigens bij hem persoonlijk bekende (notities CGVS I, p. 33) en hij hierom van u scheidde (notities CGVS I, p.13,14). Opvallend is overigens vast te stellen dat u op het CGVS verklaart dat uw echtgenoot eind 2017 via uw berichten aan S. H. achter uw relatie met haar was gekomen en een punt achter jullie huwelijk zette (notities CGVS I, p.31), terwijl u in uw verklaringen afgelegd bij de DVZ in het kader van uw DUBLIN gehoor, verklaart sinds 11/01/2017 uiteen te zijn geweest met uw echtgenoot (zie DUBLIN - bijkomende vragen d.d. 11/12/2019). Behalve dat het uitermate gewaagd zou zijn geweest om aan uw echtgenoot te vertellen dat u lesbisch bent en een affaire met een vrouw erop na zou houden, gelet het homofobe klimaat in zowel Gambia als Senegal –het land waaruit uw ex-echtgenoot afkomstig is-, valt het op dat u een ook totaal onrealistisch beeld voorspiegelt over de beleving van de homoseksualiteit in het algemeen en in het bijzonder in uw persoonlijke leefomgeving in Gambia en tijdens uw veelvuldige verblijven in Senegal.

Zo gaf u aan dat u op school van M. Sey., een schoolgenote die regelmatig bij u thuis kwam en wie uw familie heel goed kende, wist dat ze lesbisch was (notities CGVS II, p.7). Gevraagd hoe u te weten kwam over haar seksuele oriëntatie, reageerde u al lachend met: “ik wist dat ze uitging met C. en zij met S. J.. Als we voetbal speelden werden we betaald voor de wedstrijden, we gingen naar Senegal, zij kwamen naar Gambia voor wedstrijden”, wat helemaal geen inzicht bood hoe u kon hebben geweten over M. S.’s seksuele oriëntatie (notities CGVS II, p.7). U werd dan ook opnieuw gevraagd om uit te leggen hoe u dergelijke informatie over haar had.

U stelde enkel: "We gingen samen naar school, ze pikte me op om samen te gaan, ze kende me, ik kende haar ook. Natuurlijk wist ik dat ze lesbisch was, Mama had nooit een boyfriend" (notities CGVS II, p.7). Daar u enkel herhaalde dat u "natuurlijk wist dat ze lesbisch was", wat op zich vooralsnog geen inzicht bood op hoe u hier achter zou zijn gekomen en u voorgehouden dat het in een moslimland als Gambia het toch niet ongebruikelijk was dat meisjes geen boyfriend hebben, gaf u enkel de opmerking: "Ja maar sommigen doen het stiekem toch" (notities CGVS II, p.8). Met uw verdere opmerking dat Mama niet geïnteresseerd is in jongens en niets heeft met mannen, zelfs nu niet (notities CGVS II, p.8), bood u wederom nog steeds geen enkel inzicht hoe u zou geweten hebben dat M. Sey. lesbisch zou zijn.

Nog meer verbazingwekkend zijn uw uitlatingen over de speelsters in de voetbalploegen, waarbij ook u aangesloten was, te noemen. Zo gaf u aan, wanneer u als negentienjarige in het kader van voetbal naar Senegal reisde (notities CGVS II, p.8), dat die speelsters ook "allemaal lesbisch" waren (notities CGVS I, p.36). Gevraagd waarom u dacht dat de speelsters lesbisch waren, merkte u enkel kort op: "Ja, want in Senegal was het ook zo".

U werd dan uitgenodigd om meer duidelijkheid te scheppen hoe u hiervan op de hoogte zou zijn geweest. U repliceerde enkel: "Dat weet ik, iedereen weet dat (VZ lacht)". Opnieuw werd u gevraagd hoe u dit wist. U antwoordde enkel: "Ik kende ze toch ook die ploeg van Senegal, ik had daar een vriendin. Ik heb er nu ook nog contacten mee. Maar ja in Senegal was dat lesbisch zijn geen probleem" (notities CGVS II, p.6). Behalve dat u vooralsnog geen enkel inzicht gaf hoe u kon geweten hebben wat de seksuele oriëntatie van de speelsters was, is het absoluut grotesk te beweren dat homoseksualiteit in Senegal geen probleem zou kunnen vormen. Uit algemene informatie, beschikbaar op het CGVS en toegevoegd in uw administratieve dossier, blijkt immers dat homoseksualiteit in Senegal geenszins aanvaard is en zelfs strafbaar. Dat u dit niet geweten zou hebben is overigens weinig aannemelijk aangezien u in een andere context toch laat doorschemeren te weten dat homoseksuelen niet gewenst waren in Senegal (notities CGVS II, p.8). Dat u langs de ene kant laat blijken te weten dat homoseksualiteit in Senegal niet is toegestaan maar langs de andere kant aangeeft dat homoseksualiteit in Senegal geen probleem is en zelfs insinueert dat "in hun land kunnen ze doen wat ze willen en in haar (S.'s) team waren veel lesbische meisjes, het was niet raar voor haar (S.)" (notities CGVS II, p.15), is treffend. Uw verklaringen missen dan ook duidelijk elke doorleefdheid. Even onzinnig is overigens uw aanvankelijke uitlating dat ook uw collega-voetbalspeelsters in Gambia "allemaal lesbisch" zouden zijn (notities CGVS I, p.35). In uw tweede persoonlijk onderhoud nuanceerde u deze opmerking dan weer door te stellen dat niet al uw ploegmates in Gambia homoseksueel waren, maar wel heel veel van hen (notities CGVS II, p.7). Er werd u dan gevraagd hoe u op de hoogte was van de seksuele oriëntatie van uw ploegmates. U antwoordde kort: "We kenden elkaar". Daar u geen antwoord bood hoe u dan juist op de hoogte kon zijn werd u de vraag opnieuw gesteld. U blokte de vraag echter af door te stellen: "Omdat ik dat wist" (notities CGVS II, p.7), waarmee u vooralsnog een uitleg schuldig bleef. Het valt hierbij overigens op dat u steevast een bepaalde stereotypering erop nahoudt wanneer u spreekt over het lesbisch zijn van uw vriendinnen en over uw eigen seksuele oriëntatie. Zo verwees u meermaals naar het niet (graag) dragen van meisjeskledij en het verkiezen van een broek en of sportkledij (notities CGVS I, p.34,35 en CGVS II, p.10,17,18,19,20) en probeerde u uw Protection Officer op afbeeldingen van uw vriendin/ voetbal collega J. te wijzen, stellende: "Daar was J., ze waren allemaal lesbisch== ik zal u eens een foto van J. laten zien. Ziet u haar, dat is een meisje he, we staan hier samen. (VZ toont fotoprint waarop zij en een andere vrouw in voetbaltenue staat –notities CGVS I p. 35).

Gelet de homofobe context in uw land is uw uitlating dat deze meisjes ook nog eens openlijk hun geaardheid en/of affaires toonden wanneer jullie samen waren, bovendien verbijsterend. Het is immers niet aannemelijk dat uw ploegmates, eens ze bij u thuis waren uitgenodigd zich zouden hebben laten opmerken door verdacht gedrag in het bijzijn van uw stiefvader die imam placht te zijn en die ze bij hun zien voor homoseksuelen uitmaakte (notities CGVS II, p.7,9).

Uw opmerkingen in acht nemend over de afkeurende houding van uw stiefvader en andere mensen aangaande die het dragen van broeken en sportkledij door vrouwen, wat ze volgens u zouden zien als teken van homoseksualiteit, is het uitermate bedenkelijk dat uw moeder, die duidelijk homoseksualiteit afkeurt en geen contact meer met u zou hebben (notities CGVS I, p.8), u sinds uw kinderjaren zou hebben bemoedigd geen meisjeskleden te dragen en u jongenskleden zou hebben gekocht (notities CGVS I, p.29,34 en CGVS II, p.9,18,29). Dat u in Gambia ook naast uw werk als politieagent of op het voetbalveld altijd sportief (in broek) gekleed ging –een insinuatie waarmee u afkwam om te duiden dat de mensen in u omgeving u misschien verdachten van homoseksualiteit (notities CGVS II, p.20), wordt

overigens tegengesproken door afbeeldingen van u die te vinden waren op uw publieke facebookaccount op naam van "Y.J." en op de door u neergelegde fotoprints waarop u te zien bent in uw huiselijke omgeving, omringd door uw familie. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat dit inderdaad klopte en u zich ook in jurken hulde en opmaakte (notities CGVS II, p.20).

Daar u voorhield dat uw reizen naar Senegal –u zat nog op school- u bewust maakten van uw seksuele oriëntatie en u er in 2004 kennis maakte met S. met wie u twee maanden later een relatie zou zijn begonnen, is het opmerkelijk dat u op een vraag of u voor uw huwelijk met D. M./M. S. in 2006 ooit een relatie met om het even met wie had, ontkennend beantwoordt. Voor iemand die beweert homoseksuele gevoelens te hebben ontdekt voor haar huwelijk in 2006 en een relatie te zijn aangegaan met een persoon van hetzelfde geslacht tijdens haar studies, is uw antwoord op een vraag naar relaties voor het huwelijk "neen nooit" treffend. Men zou immers kunnen verwachten dat u spontaan, S. zou vermelden. Pas nadat u werd voorgehouden dat u met uw antwoord suggereert ook niet met een meisje een relatie zou hebben onderhouden, veranderde u uw antwoord naar: "Jawel met S. J., ze was mijn girlfriend voor ik S. ontmoette. Daarenboven staat uw opmerking bewust te zijn geworden van uw homoseksualiteit op het moment dat u bij de voetbalteam van de politie terecht kwam in 2006 (notities CGVS I, p.10,35) haaks op uw bewering dat u reeds in 2004 met S. een homoseksuele relatie begon (notities CGVS II, p.14,22). U slaagt er dan ook helemaal niet in om enig inzicht te geven wanneer het voor u begon te dagen dat u homoseksueel zou zijn.

Het valt trouwens op dat u meermaals een vraag naar uw eigen bewustwording van uw seksuele oriëntatie probeert te omzeilen door steeds te wijzen op uw voorliefde voor sportieve/jongenskledij (notities CGVS I, p.34). Wanneer u wordt gepolst of er nog andere omstandigheden in uw leven waren die u deden beseffen homoseksueel te zijn, wees u louter naar uw aansluiting bij het politievoetbalteam stellende: "ik zag als die vrouwen, bij ons is het niet mogelijk om lesbisch te zijn". Aangemoedigd om verder te vertellen wat u bewust maakte van uw seksuele oriëntatie wees u terug naar de voetbalploeg stellende: "Ja dat zal toen zijn geweest want bij hen, in die ploeg voelde ik me op mijn gemak was wat bang." (notities CGVS I, p.35). Wanneer u werd gevraagd om meer persoonlijke uitleg over wat u allemaal gewaar werd wanneer u zich bewust werd van uw seksuele oriëntatie antwoordde u: "Ja kijk het ging om mijn gevoelens ook, ik voelde helemaal geen connectie met mannen, ik voelde me meer aangetrokken tot vrouwen, meisjes, ik voelde me tot hen aangetrokken" (notities CGVS I, p.36). De vraag naar het moment dat u met zekerheid zou hebben geweten op personen van hetzelfde geslacht te vallen blokte u af door te stellen dat het lang geleden was. Gevraagd om meer uitleg erover te geven zei u enkel "Het is hoe ik was" (notities CGVS I, p.36). Het is dan ook treffend hoe vaak u blijft wanneer u meer persoonlijke vragen worden gesteld over uw bewustwording van uw seksuele oriëntatie en niet verder komt dan te verwijzen naar wat uiterlijke kenmerken zoals kledij en ploegmaten die lesbisch zouden zijn. Daar u uw homoseksualiteit verder wel koppelde aan het hebben van seksuele relatie, meer bepaald een relatie met S. en met S., werd u gevraagd of het lesbisch zijn los kan staan van het hebben van seksuele betrekkingen met een vrouw. U antwoordde hierop u enigszins afvragend: "Neen dat kan niet, hoe kan dat, je kan toch niet zomaar samen met een meisje zijn, je moet toch bepaalde gevoelens hebben". Ook was u van mening dat een vrouw/meisje niet lesbisch kan zijn zonder seks te hebben gehad met iemand van hetzelfde geslacht. U verduidelijkte: "Neen het is niet zo dat je 24u 7/7 seks hebt in een relatie, maar neen je kan in mijn ogen geen lesbische zijn zonder een homoseksuele relatie" (notities CGVS II, p.28). Deze verklaringen wijzen erop dat u uw seksuele oriëntatie niet ziet als intrinsiek verbonden met uw persoonlijkheid, maar dat u uw geaardheid ten onrechte voorstelt als iets wat gebonden is en afgelezen kan worden aan bepaalde uiterlijke kenmerken zoals kledij of haarsnit en pas verworven wordt door een (eerste) seksuele ervaring op te doen.

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook vermoeden dat u een verzonnen verhaal opzegt over uw kennismaking met S., gekaderd in uw bewust worden van uw seksuele oriëntatie. Dit blijkt te meer uit uw summiere en incoherente uitleg over de omstandigheden van het tot stand komen van uw relatie met S.. Gevraagd hoe oud S. was bij jullie eerste ontmoeting antwoordde u enkel dat zij diegene was die u toen eerst had aangesproken (notities CGVS II, p.13). Wanneer u opnieuw naar de leeftijd van S. werd gevraagd bij jullie kennismaking, merkte u enkel op dat u ouder was en dat S. momenteel vijftientig jaar is. U ontweek hiermee meermaals en duidelijk weerom een antwoord op de vraag naar S.'s leeftijd bij jullie eerste ontmoeting. U vertelde vervolgens haar leeftijd niet te hebben geweten en specificeerde opnieuw dat ze momenteel vijftientig zou zijn (notities CGVS II, p.13). Gevraagd of S. dan elf jaar oud was toen u elkaar ontmoetten, daar u vertelde dat jullie kennismaking in 2004 plaatsvond, stelde u: "Het is wat zij me vertelde over haar leeftijd, ik weet dat ik ouder was". Gepolst hoeveel u ouder bent dan S. zei u: "Ik denk 7 jaar" (notities CGVS II, p.13). Wanneer uw antwoorden u werden voorgespiegeld en u werd gevraagd of S. dan elf was toen ze u aansprak, wimpelde u de vraag af door te stellen: "... weet u

bij ons in Afrika is het niet zoals in Europa waar men naar de leeftijd vraagt" (notities CGVS II, p.13). Er werd u daarop herhaald wat u tot dan allemaal vertelde over S. en het moment van jullie kennismaking in 2004 en werd van u een bevestiging gevraagd of S., zoals u eerder stelde zeven jaar jonger dan u zijnde, dan elf jaar oud was. U reageerde echter niet (notities CGVS II, p.13). De opmerking van uw raadvrouw, meester Van den Broeck, op de notities van uw tweede persoonlijk onderhoud, waarin ze stelt dat er een misverstand moet zijn geweest, daar u zou hebben verklaard vijftientig jaar te zijn geweest wanneer u S. leerde kennen en S. zeven jaar jonger was dan u, en ze bij gevolg achttien jaar oud was bij jullie kennismaking (zie mail mr. Van den Broecke, d.d. 02/09/2020), staat overigens haaks op uw eigen verklaring, S. tijdens uw studie aan de junior highschool te hebben leren kennen in 2004. Bovendien verklaarde u duidelijk dat u S. leerde kennen vóór uw huwelijk in 2006 en u onmogelijk op het moment van jullie kennismaking vijftientig jaar oud kon zijn geweest. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook sterk vermoeden dat de uitleg van uw raadvrouw post factum werd gefabriceerd om een (meer aanvaardbare) draai te geven aan uw verhaal. Bovendien is het niet aannemelijk dat S., een meisje uit Senegal, aan een Gambiaanse moslima –u kwam immers uit een moslimfamilie- zonder uw seksuele oriëntatie kennend daar u stelde deze steeds voor de buitenwereld te hebben verborgen (notities CGVS II, p. 10), twee maanden na kennismaking onomwonden zou hebben gemeld dat ze van u hield en een relatie voorstelde die in beide landen niet wordt getolereerd (notities CGVS II, p.14,15). Geconfronteerd met deze totaal aan de realiteit voorbijgaande voorstelling, merkte u enkel op: "In hun land kunnen ze doen wat ze willen en in haar team waren veel lesbische meisjes, het was niet raar voor haar, ik was het die bang was, want mijn familie zou dat niet toelaten. Ze was van Senegal niet van Gambia." (notities CGVS II, p.15). Gevraagd of S. zich er dan niet van bewust was dat gay-relaties in Gambia niet konden, stelde u: "Ja zeker wist ze dat ... maar ze zei het niet in publiek, enkel tegen mij (notities CGVS II, p.15). Dat S. het risico zou hebben genomen om haar homoseksualiteit in de openbaarheid te brengen door zo openlijk te vertellen dat ze van u hield en een relatie voorstellen is niet overtuigend en toont aan dat u geen enkele notie heeft van het leven van homoseksuelen in Senegal en Gambia. Even verbazingwekkend zijn uw uitlatingen over uw seksuele relatie met S., die enkele jaren zou hebben geduurd en waarvan u stelt deze gewoon bij u thuis, d.w.z. bij uw moeder en stiefvader, te hebben beleefd (notities CGVS II, p.22). Het is immers niet aannemelijk dat u, de afkeurende houding van uw stiefvader kennend tegenover uw vriendinnen en tegenover homoseksualiteit, zou hebben besloten om het bed te delen en seksuele betrekkingen in uw slaapkamer te hebben met uw vriendin. Gevraagd of u dan niet bang was betrappt te worden zei u enkel: "Neen we respecteerden elkaars privacy, als we goedenacht zeiden tegen elkaar kwam niemand meer bij je aankloppen", wat echter op zich geenszins een risico uitsluit betrappt te kunnen worden. Ontstellend is overigens de constatering dat u nagenoeg niets kan vertellen over S.. U beweerde nochtans dat u enkele jaren met haar een relatie had. Stellende dat S. een girlfriend had vooraleer ze met u een relatie had, werd u gevraagd hoe S. zelf achter haar seksuele oriëntatie was gekomen. U zei enkel: "Geen idee, daar hebben we het nooit over gehad, ik stelde zulke vragen niet, het is zoals ze is, dus waarom al die vragen" (notities CGVS II, p. 22). Evenmin kon u melden hoe lang haar relatie met haar vriendin dan wel had geduurd. U gaf enkel op: "dat was haar leven ik stelde geen vragen over zoiets" (notities CGVS II, p.22). Een dergelijke ongeïnteresseerde houding in de persoon die u omschreef als "een meisje met wie ik wilde samen zijn en van wie ik hield en toekomst samen wilde (notities CGVS II, p.19), is treffend. Aan uw relatie met S. kan gelet alle bovenstaande vaststellingen niet het minste geloof worden gehecht. Aangaande uw uitleg over uw liefdesrelatie met de Nederlandse S. H. (notities CGVS I, p.14, 30 en CGVS II, p. 23), dient te worden opgemerkt dat uw uitlatingen hierover evenmin overtuigen. Zo is het allesbehalve aannemelijk dat S. u, een medewerker van de politie, na enkele korte ontmoetingen in het kader van een humanitair project en na enkele gesprekken met u, zou meedelen dat ze gay is gelet het homofobe klimaat in Gambia. Nog bedenkelijker is dat ze u zou hebben voorgesteld om een in Gambia niet aanvaardbare relatie te beginnen (notities CGVS II, p.23). Behalve dat homoseksualiteit in Gambia niet wordt aanvaard ook strafbaar is en u duidelijk maakte dat S. hiervan zeker op de hoogte was (notities CGVS II, p.24), is het niet overtuigend dat u en S. in het openbaar jullie relatie beleefden. Het is immers bijzonder onaannemelijk dat S. publiekelijk fysieke toenadering tot u zocht en op hotel een hele scène zou hebben gemaakt omdat ze u per se publiekelijk haar girlfriend zou hebben willen noemen, terwijl u en uw vrienden haar zouden hebben gemeld dat homoseksualiteit niet acceptabel was in Gambia (notities CGVS II, p.24). Uw voorstelling van S. als een buitenlandse vrouw die haar homoseksualiteit in het openbaar zou hebben willen beleven en van u verwachtte dat u haar hierin tegemoet zou komen is dan ook absurd. Aan uw beweerde liefdesverhouding met S. kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

Wat betreft uw verklaring in Gambia het slachtoffer te zijn geworden van een verkrachting door een onbekende die u om geld vroeg –een incident van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard-, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het incident bij de DVZ en op het CGVS elkaar

tegenspreken. Waar u bij de DVZ vertelde over een verkrachting waarbij de dader uw geslachtsdeel mutileerde met een mes (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/01/2020, vraag 5 §1), geeft u op het CGVS een heel andere versie van de feiten. U vertelde er immers het volgende: "Er was een man die binnenshuis was geraakt, hij was in mijn kamer gekomen hij had een mes bij, hij was ook gemaskerd. Hij viel me aan en wilde me verkrachten, ... ik sta ook mijn mannetje dus ik was een het vechten met hem om te beletten dat hij me zou penetreren, u weet toch wat ik bedoel (VZ spreidt haar benen en maakt met een handgebaar duidelijk wat ze met penetratie bedoelt). Maar omdat we vechten en hij me met het mes bedreigde werd ik verwond door dat mes aan mijn benen. Ik gilte dan "een dief" en dat was toen de buurman het hoorden en de buurvrouw A. kwam toelopen ... hij zei "waar is het geld", ik zei "welk geld ik heb geen geld", en daarom viel hij me ineens aan, ik was eigenlijk net van onder de douche dus ik was niet echt gekleed en probeerde me te verdedigen toen hij me duwde, ik duwde hem met mijn been weg (VZ maakt stampende beweging met haar been) en hij vloog tot de deur maar dan haalde hij dat mes tevoorschijn en ik dacht oh neen nu is het afgelopen met me, hij viel me terug aan, dat is toen hij me aan de benen verwondde, ik probeerde mijn benen toe te klemmen zo (VZ maakt gebaar met toegeklemde benen)" (notities CGVS II, p.30). Gevraagd of hij enkel uw benen had verwond dan dat hij ook uw geslachtsdeel had gemutileerd, zoals u dat vertelde bij de DVZ, zei u: "Neen hij verwondde mijn benen, want hij wilde me penetreren maar ik verzette me. Ik riep dat ik de politie ging verwittigen, dat ik zelf bij de politie was en hem zou te pakken krijgen" (notities CGVS II, p.30). Gepolst of de dader u dan daadwerkelijk had verkracht, zijnde gepenetreerd, ontkende u dit ten stelligste en zei: "Neen want ik had me verzet..." (notities CGVS II, p.31). Al deze tegenstrijdigheden aangaande het incident van 10 januari 2019 ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een attest van uw verklaringen bij de "Commissioner for Oaths & (onleesbaar) (d.d. 08/05/2019), een attest m.b.t. het onderzoek van verkrachting door de cel van de politie "gender and child protection unit" (d.d. 06/05/2019) en een verslag van een medisch onderzoek naar opgelopen verwondingen (d.d. 10/01/2019), kan men verwachten dat de inhoud van deze documenten ten minste zou overeenkomen met uw eigen verklaringen. Echter, kan worden bemerkt dat in uw geval deze documenten uw verklaringen niet ondersteunen. Bovendien kan er aan de inhoud van de documenten geen enkele bewijskracht worden toegekend. Het attest van de cel van de politie "gender and child protection unit en het attest van uw verklaringen bij de "Commissioner for Oaths & (onleesbaar), betreft immers (kleuren)kopieën, waaraan geen enkele authenticiteitswaarde kan worden toegekend, daar een dergelijk document gemakkelijk met wat knip en plakwerk kan vervalst worden. In deze door u neergelegde kopieën, die duidelijk een gesolliciteerde inhoud vertonen –als zijnde dat u op brutale wijze werd verkracht- valt het op dat de inhoud niet overeenkomt met uw expliciete melding op het CGVS dat er geen verkrachting had plaatsgevonden. Opvallend aan het attest van de "Commissioner for Oaths & (onleesbaar), is dat het geschreven blijkt te zijn in een uitermate gebrekkig Engels, vast te stellen aan de hand van meerdere opmerkelijke schrijf- en andere taalfouten. Het medisch verslag, waarvan de inhoud nagenoeg in een onleesbaar handschrift werd opgesteld in blauwe inkt, staat opmerkelijk genoeg de term "verkrachting" tussen haakjes. Bovendien is het uitermate merkwaardig dat de stempel van het medisch centrum een kopie blijkt, terwijl de politie, afdeling gender & child protection unit wel een authentieke stempel op het attest zet. Daar de inhoud van het politieattest, getypt door uw baas (notities CGVS I, p.18), al niet overeen komt met uw eigen verklaringen en het enkel de politiedienst afdeling gender & child protection unit een originele stempel zet op een invuldocument van het ziekenhuis, niet voorzien van een originele stempel van het ziekenhuis, kunnen ernstige vragen worden gesteld over hoe u aan deze documenten bent geraakt. Op een vraag of er mogelijks nog een andere dienst was betrokken bij het onderzoek naar het incident van 10 januari 2019 gaf u aan dat de politie in Gambia verschillende afdelingen onder één dak heeft (notities CGVS I, p.18). Daar uit beschikbare informatie –toegevoegd aan uw administratieve dossier- evenwel blijkt dat de politiedienst een speciale afdeling Rape and Serious Sexual Assault heeft, werd u gevraagd of uw zaak door deze dienst werd behandeld. U stelde daarover: "Dat is het document dat u net toonde met de rode stempel –doelende op uw verklaringen onder eed bij de "commissioner for Oaths & (onleesbaar) , eerst registreer je daar, dan moet je naar de trap naar de volgende verdieping". Uw uitleg komt echter niet overeen met de inhoud van het attest waarnaar u verwees. Door het neerleggen van een dergelijke stukken tracht u dan ook duidelijk op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden.

Wat betreft het handgemeen in Zweden tussen u en M./D. B. –volgens u de lesbische partner van uw nicht H. T., die ook homoseksueel zou zijn- (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/01/2020, vraag 5 §2), dient te worden opgemerkt dat het een probleem van louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) aard is, waarvoor u kon rekenen op de tussenkomst van de Zweedse politie (notities CGVS I, p.13,22).

Daar u enkele fotoprints neerlegde waarop u te zien bent met letsels aan uw lichaam liggend in een ziekenhuis, werd u gevraagd of u ook documenten van uw aangifte van het incident bij had. U gaf echter aan deze niet te hebben (notities CGVS I, p.22). Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat dergelijke beelden geenszins uw seksuele oriëntatie, noch de daarmee samenhangende beweerde problemen attesteren, daar deze inhoud louter gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen, die niet als overtuigend weden bevonden.

Daar uw verklaringen aangaande uw homoseksualiteit niet overtuigen, kan er aan uw verklaringen door toedoen van dit incident in Zweden door uw hele familie nu als homoseksueel te worden gezien –en dus niet naar Gambia terug te kunnen, geen geloof worden gehecht. Het CGVS kan immers niet inzien waarom uw familie, bij een loutere afbeelding van u op een feestje in omarming met een vrouw –u heeft deze beelden niet bewaard om u zelf voor uw familie te beschermen (zie mail raadvrouw d.d. 02/09/2020 met opmerkingen over het persoonlijk onderhoud op 11 augustus 2020)-, meteen zou denken dat u homoseksueel bent. De prints van WhatsApp gesprekken tussen u en enkele familieleden die u neerlegt om aan te tonen dat uw familie u als lesbische ziet, kunnen gelet bovenstaande vaststellingen niet weerhouden worden. Dergelijke gesprekken kunnen immers moeilijk als een betrouwbare en objectieve bron van informatie worden gezien, daar de inhoud makkelijk te manipuleren is.

Aangaande uw stelling in België door een kennis te zijn verdoofd en seksueel misbruikt –u deed hiervan een aangifte bij de politie en legt een attest m.b.t. het gevolg dat aan uw klacht verleend werd (PV na PV van de politie van Menen d.d. 27/2/2020) en een proces-verbaal van verhoor (d.d. 27/02/2020); drie attesten van het Rode Kruis Vlaanderen (d.d. 03/03/2020, 18/03/20 en 15/04/2020) met de toelating om op medisch onderzoek te kunnen gaan en om psychologische bijstand te genieten; een uitslag van een klinisch laboratoriumonderzoek (d.d. 03/03/2020); een attest van uw afspraak in het UZ Gent Centrum voor Seksuologie en Gender (d.d.18/03/2020) neer, dient te worden opgemerkt dat het een probleem van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard betreft, waarvan het onderzoek in de handen is van de Belgische politionele en gerechtelijke instantie. Er dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de wet van 15 december 1980 uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor wat betreft uw verklaring ten overstaan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op een vraag naar uw vrees voor een terugkeer naar Gambia, ook een besnijdenis te vrezen (zie vragenlijst CGVS, d.d. 10/01/2020, vraag 4), legt u een attest neer van het UZ Gent, waarin de arts, dr. Roelens afdelingshoofd van de VerloskundeVrouwenkliniek (d.d. 05/02/2020) vaststelt dat u geen genitale verminking heeft ondergaan. Wanneer u op het Commissariaat-generaal (CGVS), werd gevraagd om uw vrees voor een besnijdenis toe te lichten, gaf u aan: “Ja kijk mijn moeder is Mandinka, in onze traditie besnijden ze. Ik was niet besneden.” Dat u op het CGVS beweert dat uw moeder Mandinka zou zijn is echter opmerkelijk daar u bij de DVZ duidelijk specificeerde dat uw beide ouders van Wolof afkomst zijn (zie verklaringen DVZ d.d. 06/11/2019, vraag 6 e). Hoe dan ook, gevraagd waarom u, die tot op het heden als volwassene niet was besneden alsnog zou besneden worden, gaf u een zeer algemeen antwoord: “Als baby besnijden ze je”. Wanneer u opnieuw werd gevraagd om meer uitleg waarom u als volwassene besneden zou worden, verklaarde u in tegenstelling tot uw eerdere opmerking bij een terugkeer naar uw land een besnijdenis te vrezen: “Nee neen, ik vrees niet voor mezelf maar voor mijn dochters” (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 02/07/2020 –verder “notities” CGVS I p.30). Daar u voor u zelf expliciet stelt geen vrees te koesteren voor een besnijdenis, doet vermoeden dat u aanvankelijk een beweerde vrees voor besnijdenis voorhield om u van een bijkomend asielmotief te voorzien. Hoe dan ook, wat betreft uw vrees voor een besnijdenis van uw dochters (notities CGVS I, p.30,31), dient te worden opgemerkt dat de Vluchtelingenconventie slechts van toepassing is op personen die zich buiten het land bevinden waarvan hij of zij de nationaliteit bezitten, wat voor uw dochters niet het geval is. Indien u werkelijk, zoals u beweert, genitale verminking voor uw dochters vreest, kan niet worden ingezien waarom u het dan niet uw prioriteit heeft gemaakt uw dochters te beschermen door uw land van herkomst met hen te verlaten.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Gambiaans paspoort (d.d. 037017, geldig tot 03/07/2022); uw identiteitskaart (d.d. 29/01/2019, geldig tot 29/01/2024); uw rijbewijs (d.d. 01/02/2019, geldig tot 31/12/2019); bewijs van betaling van belastingen (d.d. 04/02/2019); een uittreksel uit het geboorteregister met uw naam (d.d. 10/04/2015) en een attest met aanpassing van uw naam (d.d. 03/09/218) bevatten enkel uw nationaliteit en uw identiteitsgegevens die door mij niet in twijfel worden getrokken.

Het attest van uw inkomen 2018-2019 (d.d. 03/04/2019); uw politiebade en een goedkeuring van uw verlofaanvraag bij uw werkgever (d.d. 04/04/2019) tonen aan dat u werkzaam was bij de politie, wat op zich niet ter discussie staat. Een bewijs van afgesloten reisverzekering en de gegevens van uw vliegreis bevatten informatie over uw regeling van uw trip naar Europa, niets meer niets minder.

Wat betreft de mail van uw raadvrouw met opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud van 2 juli 2020 (d.d. 16/07/2020), is deze niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Het betreft immers een correctie in de schrijfwijze van enkele namen. Aangaande de mail van uw raadvrouw met opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud van 11 augustus 2020 (d.d. 02/09/2020), werd haar opmerking over uw verklaringen betreffende S. J. hierboven reeds gesproken. Haar opmerking dat u contact heeft genomen met een medewerker van Merhaba, een organisatie van en voor LGBTI+ personen met migratieachtergrond, ontkracht op zich op geen enkele wijze de vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk homoseksueel te zijn. De in bijlage toegevoegde afbeelding van S. H., is geen bewijs van uw voorgehouden relatie met deze persoon, noch ondersteunt het uw beweringen aangaande uw seksuele oriëntatie. Betreffende de mail van uw raadvrouw met een verslag van uw psychotherapeut die stelt dat u er drie consultaties heeft gehad waarin u vertelt over uw vluchtverhaal en uw mishandeling in het land van herkomst en in Zweden et melding maakt van moeilijkheden met uw slaap en angstklachten en u verder verwijst naar psychologische begeleiding (d.d. 13/10/2020), dient te worden opgemerkt dat dergelijke rapporten enkel de bevindingen van uw therapeut bevatten die louter zijn gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen. Deze bevindingen doen geen afbreuk aan voorgaande bedenkingen die toelaten om uw seksuele oriëntatie te betwisten. De overige door u neergelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Alle bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan vaneen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift

2. Verzoekster voert in het verzoekschrift een schending aan van:

“• artikel 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM);

• artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953;

• artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967;

• artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn);

• artikel 61 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, gedaan te Istanbul op 11 mei 2011 (hierna «Verdrag van Istanbul»);

• artikels 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, en 48/7 van de Vreemdelingenwet;

• artikelen 57/6/2, juncto 62, van de Vreemdelingenwet;

• artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (8.S., 27 januari 2004 - hierna KB CGVS);

• artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

• de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus, ontwikkelt zij het middel als volgt:

“Verwerende partij gelooft niet dat verzoekster lesbisch is. Zij verwijst daarbij vooral naar de leefomstandigheden van verzoekster in Gambia, die volgens verwerende partij niet geloofwaardig zouden zijn.

Verzoekster is over haar huwelijk niet geheel duidelijk geweest. Zo heeft zij verklaard bij DVZ en bij de politie als kind gehuwd te zijn geweest, terwijl zij in realiteit al meerderjarig was.

Verzoekster heeft hier, en op verschillende andere plaatsen, haar gevoelssituatie willen duiden. Hoewel verzoekster al ouder dan 18 jaar was, voelde zij zich nog te jong om te huwen. Zij was mental nog erg jong, wilde geen verantwoordelijkheid en wilde vooral graag voetballen. Dit verklaart ook de attitude van verzoekster ten opzichte van haar oudste dochter, die zij niet als haar dochter wilde zien, maar als zus.

Ook wanneer verzoekster haar ex - man voorstelt als iemand die veel ouder was dan zichzelf, geeft zij voornamelijk weer hoe zij zich voelde bij hem. De ex - man van verzoeker bevond zich in een andere levensfase als verzoekster. Verzoekster wilde studeren, thuis wonen, ontdekken, terwijl de ex - man van verzoekster een gezin wilde stichten. Voor verzoekster was dat laatste absoluut nog niet aan de orde. Zij had dan ook het gevoel met een veel oudere man gehuwd te zijn.

Voor verzoekster was haar huwelijk een groot trauma, ook omdat zij geen seksuele betrekkingen wilde met haar echtgenoot. Het huwelijk kwam op het moment waarop verzoekster ontdekte dat zij vrouwen aantrekkelijk vond. Op hetzelfde moment moest zij seks hebben met haar echtgenoot. Dit was zeer ingrijpend voor verzoekster.

Verzoekster koestert geen negatieve gevoelens ten opzichte van haar ex - man, in de zin dat zij hem eveneens beschouwt als een slachtoffer van de situatie: ook hij heeft niet gewild dat verzoekster lesbisch was of niet klaar was voor een huwelijk en kinderen. Zij denkt dat haar ex - man in essentie een lieve persoon is.

Dit neemt niet weg dat de seksuele betrekkingen tussen verzoekster en haar ex - man zonder haar toestemming gebeurden. Voor verzoekster waren dit verkrachtingen en zij lijdt nog steeds onder de trauma's die zij hierdoor opgelopen heeft.

De tegenstrijdigheden die verwerende partij ziet, zijn er niet.

Met betrekking tot de uiteenlopende huwelijksdata, is de uitleg van verzoekster niet zo bizar als ze op het eerste gezicht lijkt. Verzoekster is gehuwd in 2006. Het huwelijksfeest vond echter pas twee jaar later plaats.

Verzoekster kon niet scheiden van haar echtgenoot. Zij kon hiertoe het initiatief niet nemen, daar zij gedwongen was te huwen door haar stiefvader. Zij wist dat de relatie met haar familie zwaar onder druk zou komen te staan, indien zij het initiatief zou nemen om te scheiden.

Aangezien de echtgenoot van verzoekster meestal in het buitenland was, dacht verzoekster dat het beter was om de situatie te laten zoals ze was, eerder dan om problemen te zoeken met haar echtgenoot en familie.

Met betrekking tot de stiefvader van verzoekster, kan verzoekster enkel opmerken dat hij weliswaar wel toeliet dat verzoekster studeerde en werkte, maar niet dat zij zich buiten de gendernormen gedroeg. Hij heeft haar overigens nooit verboden om te voetballen of zich sportief te kleden. Hij maakte er slechts negatieve opmerkingen over. Verzoekster voelde zich hierdoor niet aanvaard als wie zij was. Maar zij werd eigenlijk niet beperkt in haar activiteiten of haar kledijkeuze.

Verzoekster heeft foto's van zichzelf in traditionele kledingdracht en toont deze ook via sociale media. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat zij zichzelf niet voelde in deze kledij. De klederdracht wordt gedragen op feestelijkheden en het is logisch om foto's van feestelijkheden aan de wereld te willen tonen. Zelfs al is de kledij niet degene waarin je je het beste voelt.

Verzoeksters echtgenoot vroeg de scheiding aan in 2007 omdat hij ontdekt had dat verzoekster een relatie had met een vrouw. Hij heeft deze reden echter niet verteld aan de familie van verzoekster.

De familie van verzoekster kwam er pas in 2019 achter dat verzoekster lesbisch is.

Verwerende partij stelt dat de antwoorden van verzoekster een onrealistisch beeld geven van de situatie waarin verzoekster leefde. Dit klopt geenszins. De situatie van verzoekster is een unieke situatie, die misschien niet degene is die het CGVS zou verwachten, maar dit maakt haar niet minder realistisch.

Verzoekster slaagt er ook niet steeds in uit te leggen wat zij juist bedoelt. Wanneer zij bij voorbeeld vertelt over haar vriendin Mama S., waarvan zij wist dat ze lesbisch was, vertrouwt ze op haar eigen 'gaydar': het kunnen voelen van de ander dat die ook homo is.

Bij Wikipedia wordt gaydar omschreven als volgt: [...]

Heel wat homoseksuele mensen zijn ervan overtuigd dat zij een feilloze gaydar hebben.

Verzoekster denkt dus geweten te hebben dat Mama S. lesbisch was. Dit kan echter perfect projectie geweest zijn. Verzoekster gelooft heel erg dat zij kan voelen wie lesbisch is en wie niet. Dit toont zij ook in haar uitspraken over de voetbalspelsters.

Verzoekster zegt dan ook helemaal niet dat er openlijk werd getoond wie lesbisch was. Zij is er zelf van overtuigd dat ze dit kan zien/voelen.

Senegal is een toevluchtsoord voor Gambiaanse lesbiennes. Zie ook: [url]

Senegal is eveneens een homofoob land, evenwel er bestaat een lesbische gemeenschap en het risico op arrestatie en vervolging is er veel kleiner als in Gambia.

Met betrekking tot de kledingkeuzes van verzoekster toont verwerende partij geen enkel begrip voor de moeilijke identiteitsvorming van een homoseksueel persoon in een homofobe context. Elke persoon, wat ook diens genderidentiteit of geaardheid is, wil gezien worden en goedkeuring krijgen van mensen in zijn of haar omgeving. Dat betekent dat men zich niet altijd kan uiten zoals men zou willen, maar zich ook soms conformeert aan hetgeen sociaal aanvaardbaar en verwacht wordt. Dit is absoluut geen reden om de oprechtheid van de geaardheid en genderidentiteit van verzoekster in vraag te stellen.

De manier van kleden van verzoekster is voor verwerende partij een 'stereotyperende manier om met homoseksualiteit om te gaan'. Door hiernaar te verwijzen zou verzoekster de vraag naar de eigen bewustwording van haar seksuele oriëntatie proberen te omzeilen. Echter is de relatie tot gender voor heel veel lesbische vrouwen zeer complex. Het zich mannelijker of gender-neutraal kleden is dan ook een belangrijke identiteitsvormer voor een deel van de lesbische vrouwen. Dat is bovendien de enige manier om zich naar de buitenwereld uit te drukken binnen een homofoob klimaat. Voor heel wat lesbische vrouwen is de manier waarop zij zich kleden een eerste moment om zich goed te voelen met wie zij zijn en hoe zij zich voelen.

Verzoekster voelde zich voor het eerste op haar gemak in de voetbalploeg. Daar had zij het gevoel dat de meisjes hetzelfde waren als zij, dat zij bij hen kon zijn wie zij was.

Daarmee ontkent zij niet eerder al gevoelens gehad te hebben voor een meisje. Echter, verzoekster durft haar gevoelens maar te benoemen en te aanvaarden dat zij lesbisch is, als zij zich omringd voelt door meisjes bij wie zij zich op haar gemak voelt.

Het moment waarop men beseft op meisjes te vallen is niet bij iedereen één duidelijk moment. Het besef sijpelt soms traag binnen, via het zich goed voelen in meer mannelijke kleding, door zich herkend en gezien te voelen door andere meisjes, door activiteiten te doen waarin men zich kan uiten en veilig voelen, door seksuele handelingen en gevoelens, door het gevoel te krijgen zich aanvaard te voelen. Het idee dat er een soort van seksuele bewustwording is, een plotse openbaring, is een stereotiep idee, dat zeker niet voor iedereen klopt.

Gelet op het bovenstaande, is duidelijk dat de evaluatie die verwerende partij maakte over de seksuele voorkeur van verzoekster, niet correct is."

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en de bewijslast in asielzaken.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Gambia uit vrees voor problemen omwille van haar seksuele geaardheid.

Vooreerst dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is.

Van verzoekster kan aldus worden verwacht dat zij doorleefde verklaringen aflegt aangaande haar eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit, alsmede bekend is met de situatie van homoseksuelen in haar land en eventueel ook in België. Indien de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 64 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35).

Daar stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, kan de geloofwaardigheid blijken uit de verklaringen van de asielzoeker betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 36 en UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nrs. 62-66). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en bijgevolg de Raad, mag aldus van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwacht worden.

6. Verzoeksters algemene geloofwaardigheid wordt echter ondermijnd door haar wisselende verklaringen over haar levensloop:

- Zo legt verzoekster tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd waarop zij uitgehuwelijkt werd, over het leeftijdsverschil met haar echtgenoot, over hun huwelijksleven en over de datum van haar huwelijk. Zij legt tevens geen enkel document neer met betrekking tot het huwelijk. Uit de voorgelegde WhatsApp-berichten en foto's kan alleszins niet blijken dat verzoekster gedwongen getrouwd was met een gewelddadige man, integendeel. Verzoekster legt evenmin eensluidende verklaringen af over het aantal kinderen dat zij heeft met haar man, over de namen van de kinderen en welke kinderen geadopteerd zijn. In het verzoekschrift wordt geargumenteed dat verzoekster met haar verklaringen haar gevoelssituatie wilde duiden, met name dat zij zich nog te jong voelde om te huwen, dat zij haar oudste dochter als een zus wilt zien en dat haar ex-echtgenoot zich in een andere levensfase bevond. Van verzoekster wordt echter verwacht dat zij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Dat verzoekster haar gevoelssituatie wenste te duiden middels het geven van tegenstrijdige en incoherente verklaringen, kan dan ook geenszins worden aanvaard. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de politie aangaf dat zij als “kindbruid” dan wel als “veertienjarige” of als “zestienjarige” werd uitgehuwelijkt terwijl uit haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal blijft dat zij 24 jaar oud was toen zij trouwde, noch waarom zij haar echtgenoot beschreef als een oudere man terwijl het een leeftijdsverschil van drie jaar betrof, noch waarom verzoekster F. de ene keer als haar halfzus en de andere keer als haar dochter noemt.

Het voorstaande klemde des te meer aangezien verzoekster jarenlang bij de politie werkte en aldus genoegzaam bekend is met het vermelden van correcte identiteitsgegevens inzake leeftijd.

- Verzoeksters verklaringen over haar strenge stiefvader, met name dat hij haar vrijheid beknotte, geen andere kledij dan bedekkende moslimkledij duldde, het niet goedkeurde dat ze voetbal speelde en het niet toeliet dat ze haar voetbalvriendinnen uitnodigde, stroken niet met haar overige verklaringen en documenten waaruit blijkt dat verzoekster secundair onderwijs heeft doorlopen, ook zelf voetbaltrainer voor kinderen was, in het kader van de voetbal meermaals naar het buitenland mocht reizen, (voetbal)vriendin S. thuis mocht laten logeren, later bij de politie aan de slag ging en ook andere kledij dan bedekkende moslimkledij droeg. Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat haar stiefvader niet toeliet dat zij zich buiten de gendernormen gedroeg, doch haar nooit verboden heeft te voetballen of zich sportief te kleden maar er wel negatieve opmerkingen over maakte, dient te worden opgemerkt dat verzoekster, op de laatste twee jaar voor haar vertrek in 2019 na, steeds bij haar moeder en stiefvader bleef inwonen, ondanks dat zij reeds getrouwd was, kinderen kreeg en carrière maakte bij de politie. Verzoekster kan bezwaarlijk volhouden dat zij zich een problematische familiale en thuissituatie bevond.

7. Er kan verder geen geloof worden gehecht aan verzoeksters lesbische geaardheid, gelet op het volgende:

- Verzoekster kan niet eenduidig aangeven wanneer en in welke omstandigheden haar moeder en stiefvader haar lesbische geaardheid te weten kwamen. Zij kan zelfs niet eensluidend vertellen of ze hiervan reeds op de hoogte waren toen verzoekster Gambia in 2019 verliet.
- Verzoeksters verklaringen over hoe zij wist dat anderen - waaronder Mama S. en andere voetbalspeelsters - lesbisch waren en hun geaardheid (al dan niet openlijk) beleefden en bekend maakten, wijzen op een totaal gebrek aan voeling met de leefwereld van de LGBTIG+ in homofobe landen zoals Gambia en Senegal. De verwijzing in het verzoekschrift naar haar "gaydar" en een Wikipedia-artikel dienaangaande kan niet overtuigen. Daargelaten de vraag naar de wetenschappelijke correctheid van artikelen die worden geplaatst op Wikipedia, blijkt uit deze informatie dat de "gaydar" ontwikkeld wordt door bewuste ervaring met sociale interactie met homoseksuelen, wat sowieso al beperkter is in een homofobe maatschappij, en functioneert de "gaydar" door de interpretatie van non-verbale signalen zoals onder meer sociaal gedrag, houdingen en bewegingen, kleding en afwijkende genderstereotypen, die in een homofobe samenleving ook minder tot uiting zullen worden gebracht gezien dit gevaarlijk is. Dat verzoekster slechts overtuigd is dat zij kan zien wie lesbisch is maar dat dit mogelijk slechts een projectie betreft, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, vindt geen weerslag in het administratief dossier, waar zij met zekerheid over verschillende vrouwen aangaf dat ze lesbisch waren en dit achteraf ook bevestigd zag. Overigens doet een dergelijke redenering geen afbreuk aan het feit dat verzoekster niet doorleefd kon vertellen over hoe zij van andere vrouwen te weten kwam dat ze lesbisch waren, wat in homofobe landen als Gambia en Senegal nochtans een voorzichtige en precaire onderneming moet zijn geweest. De stelling in het verzoekschrift dat Senegal een toevluchtsoord is voor Gambiaanse lesbiennes en er een lesbische gemeenschap bestaat ondanks dat Senegal ook een homofob land is, maakt verzoeksters verklaringen over homoseksualiteit in Senegal - met name dat lesbisch zijn er geen probleem is, dat ze er kunnen doen wat ze willen, dat het er niet raar was - niet geloofwaardig.
- Verzoekster kan haar lesbische relatie met S. geenszins aannemelijk maken, gelet op verzoeksters opvallende verklaringen over S.'s leeftijd toen ze elkaar leerden kennen, hun seksuele betrekkingen bij verzoekster thuis en het gebrek aan informatie over hoe S. haar seksuele geaardheid ontdekte en beleefde.
- Ook verzoeksters relatie met de Nederlandse S. is niet geloofwaardig. Zo verklaarde verzoekster dat S. na enkele korte ontmoetingen in het kader van een humanitair project en na enkele gesprekken met verzoekster haar zou hebben meegedeeld dat ze gay is, haar daarna zou hebben voorgesteld om een in Gambia gevaarlijke relatie te beginnen en deze relatie ook openlijk te beleven. Dit is uiteraard geenszins aannemelijk gelet het homofobe klimaat in Gambia dat verzoekster beweert te moeten ontvluchten en waarvan S. volgens haar ook op de hoogte was.

Het komt wel degelijk aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die gezien

moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker afkomstig is. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de beleving van haar beweerde lesbische geaardheid in de context van de homofobe samenleving in Gambia, maar dat zij hierover geenszins aannemelijke verklaringen aflegde. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

8. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers niet verder dan (i) de stelling dat zij geen negatieve gevoelens koestert ten opzichte van haar ex-man die volgens haar in essentie een lieve persoon is, wat absoluut niet verzoend kan worden met haar verklaringen over hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de federale politie, (ii) de bewering dat ze trouwde in 2006 en het huwelijksfeest plaatsvond in 2008, wat geenszins verklaart waarom zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd gehuwd te zijn in 2011, (iii) het louter bevestigen van één versie van de feiten aangaande de omstandigheden waarin haar ouders haar geaardheid te weten kwamen, zonder voorgaande incoherenties dienaangaande te verklaren, (iv) de uitleg dat de identiteitsvorming van een homoseksueel persoon in een homofobe context moeilijk is, dat men zich soms conformeert naar hetgeen sociaal aanvaard wordt en dat de seksuele bewustwording soms traag binnen sijpelt, hetgeen niet betwist wordt, en (v) een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en de bewijslast in asielzaken. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

9. Verzoekster stelt tevens te vrezen voor de besnijdenis van haar twee dochters. Dient te worden opgemerkt dat het Vluchtelingenverdrag slechts van toepassing is op personen die zich buiten het land bevinden waarvan hij of zij de nationaliteit bezitten, wat voor haar dochters niet het geval is. Indien verzoekster werkelijk genitale verminking voor haar dochters vreest - wat hoe dan ook opvallend is gezien verzoekster zelf nooit besneden werd - kan niet worden ingezien waarom zij haar dochters in Gambia heeft achtergelaten. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat verzoekster niet aanvoert dat zij zelf gevolgen zal dragen van het (niet) besnijden van haar dochters.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

12. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

13. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Verzoekster laat na in haar verzoekschrift concreet uiteen te zetten op welke de door haar aangehaalde wetsbepalingen en beginselen geschonden zouden zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS